

Det handler ikke om, at der skal opnås enighed om, hvad man så skal gøre på embedsmandsplan. Det handler om, at der skal opnås enighed om, hvad man eventuelt er uenig om, således at forskellige katastrofer kan undgås, f.eks. for nu at tærskle rundt i en gammel én så kunne Jugoslavienkatastrofen måske være undgået – jeg aner det ikke – hvis der havde været enighed om, hvad der var sande meldinger, og hvad der var falske meldinger fra det tidligere Jugoslavien.

Men derfra og så til at stemme nej til Enhedslistens forslag er der et stykke vej, for forslaget afviser jo ikke præcis det forslag fra Socialdemokratiet. Forslaget siger nej til et forkromet EU-sekretariat, og det er vi ganske enige i.

Så vil jeg gerne om den civile fælles del af EU's udenrigspolitik tilføje, at vi faktisk har den holdning, at en fælles økonomisk og økologisk udenrigs- og sikkerhedspolitik kan være en fordel over for Europa og over for resten af verden, hvis man hælder nogle penge i det, så bl.a. de østeuropæiske lande og tredjeverdenslandene kan få støtte.

Og så til det, der bl.a. har været en del debat om: forslaget om et dansk veto imod, at EU skal være en atommagt. Jeg undrer mig over, at Enhedslisten fremsætter dette forslag, for det er da så latterligt, som nogen kan forestille sig, at man kunne blive enig i EU om en fælles atommagt. Det er fuldstændig uladssigget.

Jeg ved godt, at der er en fransk premierminister, eller hvad det nu var, det endte med at blive, der udtalte sig om, at en af grundene til, at de ville smide bomber ovre i Stillehavet, var, at de ville lave en atomparaply over Europa, og at det kun var, fordi de ville være søde ved os. Men der er ikke mange lande, der vil give det mere end én enkelt rynken på øjenbrynene, og jeg er sikker på, at det vil et samlet dansk Folketing, når det kommer til stykket, også være enig i.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal blot sige til fru Baastrup, at problemet og grunden til, at vi har fremsat forslaget om veto imod atommagt, er, at det ikke alene er sådan, at Frankrig har varslet, at det vil give et såkaldt tilbud om at stille sine atomvåben til rådighed for EU, men også, at den tyske udenrigsminister, Klaus Kinkel, er citeret for at have sagt, at Tyskland faktisk er indstillet på at citere ideen. Når vi så ydermere oplever, at de to stør-

ste oppositionspartier, Venstre og De Konservative, forbeholder sig adgang til også at støtte forslaget, tror jeg, SF må erkende, at vi står i en særdeles alvorlig situation, der gør, at der er overordentlig stærkt brug for et forslag lige nøjagtig som det, Enhedslisten her har fremsat.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg skal indermætte, at jeg nu ikke har set de udtalelser fra de to herrer, som hr. Albrechtsen nævnte, som åndet end et spil for galleriet, fordi der var ved at opstå stridigheder om, hvorvidt tyskerne nu også accepterede, at franskmændene måtte smide bomber i Stillehavet.

Men der skal altså ikke herske tvivl om, at SF er enig i, at EU ikke skal udvikle sig til at blive en atommagt.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal ikke trække debatten meget længere ud, men blot sige, at beslutningsforslag nr B 18, som handler om nej til en EU-sikkerhedspolitik – det står der i hvert fald i overskriften – er vi enige i. I teksten længere nede står der, at man heller ikke skal deltage i en udenrigspolitik, men det gør vi jo allerede i medfør af Maastricht-Traktaten.

Det Radikale Venstres holdning til udenrigs- og sikkerhedspolitik i EU står klart defineret i Edinburgh-Afgørelsen. Der står grænserne for, hvad vi vil være med til, og hvad vi ikke vil være med til, klart defineret, og det tilslutter Det Radikale Venstre sig helhjertet. Vi ønsker ikke en forsvarspolitik i EU, men vi er med på den fælles udenrigspolitik i den forstand, at vi i internationale organer ofte kan agere samlet i stedet for hver for sig, hvilket vi bør gøre i højere grad, end vi har gjort.

Jeg er forbavset over, at den rapport fra Refleksionsgruppens formand, som hr. Keld Albrechtsen har omtalt flere gange, kan få en så fremtrædende plads i diskussionen. Det, at vedkommende skriver en rapport på egen hånd – i øvrigt uden at den repræsenterer gruppens mening – pludselig skulle blive til en autoriseret holdning, som de enkelte medlemslande skulle sige ja eller nej til, er fuldstændig ude af proportioner. Det er en enkelt persons beskrivelse af nogle problemstillinger, som de har diskuteret i den pågældende gruppe, og det er ikke det samme som, at det er regeringskonferencen og de pågældende landes regeringsrepræsentanter, der sidder og forhandler. Det er en rapport fra